

Susan Mallery
A Három Nővér

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információátöröló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Three Sisters* (Harlequin MIRA)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-358-8

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A The New York Times sikerszerzője

SUSAN
MALLERY

*A Három
Nővér*

SZEDER-SZIGET

1.

Gyenge idegzetű menyasszonynak nem javallott, hogy a vőlegénye ne jelenjen meg az esküvőn. Ha a leendő férjnek választott férfit hiába várja az oltár előtt a háromszáz meghívott rokon és barát társaságában, a két örömanyaról már nem is beszélve, akkor bizony felettébb valószínű, hogy a faképnél hagyott ifjú hölgynek kisebb gondja is nagyobb lesz annál, semmint olyan kicsinységekre gondoljon, mint a nászajándékok visszaküldése és a partiszerviz kifizetése. Ez volt az előzménye annak, hogy Andi Gordon az esküvőjéhez feldíszített templomban szerzett keserű tapasztalata után három hónappal minden megtakarított pénzét egy olyan házba ölte, amelyet korábban mindössze kétszer látott. Ráadásul azon a helyen, a Szeder-szigeten is csupán három napot töltött, ahol a ház áll. Aki mer, az nyer. Andi pedig eltökélte, hogy bátor lesz, ergo nyerni fog.

Miután aláírta a papírokat, és megkapta a háza kulcsait, kocsijával felment a Szeder-sziget legmagasabb pontjára, hogy megszemlélje frissen megvásárolt tulajdonát. A Három Nővérnek nevezett csodaszép házak egyike lett az övé, amely két társához hasonlóan a századfordulón, Anna korabeli stílusban épült. Az ingatlanügynök szerint a baloldalt álló házat teljesen és tökéletesen felújították. A krémszínű külső falak az építés évének ízlését és divatját tükrözték vissza. A kertet sem az északnyugati partvidék könnyedsége jellemezte, inkább a klasszikus angol stílust képviselte. A verandának támasztva egy női bicikli állt, amely túlságosan modern volt ahhoz, hogy ne ríjon ki a környezetből.

A jobb oldali házat is felújították, de annál kevésbé ügyeltek az építése idejéhez illő részletekre. Az ólomüveg ablakokat agyagszürkére festett keretekbe foglalták, az elburjánzott előkertben pedig egy levegőbe emelkedő madarat ábrázoló szobor állt. A ház előtt még ott volt a földbe szúrt karó, amelyre az „Eladó” feliratú táblát erősítették.

Az építési stílustól és a mérettől eltekintve Andi háza nemigen hasonlított két „nővére”. A hiányzó tetőcserepek, a lepergett falfesték és a kitört ablakok elhanyagoltságról, a korábbi tulajdonos nemtörődömségéről árulkodtak. Ha nem lenne műemlék, alighanem már rég lebontották volna.

Andi látta az eladó által készített leírást, amely a ház összes hibáját tartalmazta. A lista több oldalt tett ki, és minden nagyobb hiányosságra kiterjedt, a felújításra szoruló elektromos hálózattól a működésképtelen csővezetékekig. Az építész szakértő, akit Andi felfogadott, hogy mérje fel a házat, hamar bedobta a törölközőt, és visszaadta a munkadíjra felvett előleget. Az ingatlanügynök ezután mással próbálkozott, és egy varázslatos, a jachtkikötőre néző lakást mutatott meg Andinek. Ő azonban nemet mondott.

Amint meglátta a régi házat, azonnal tudta, hogy ez az, amit keresett. Valaha gyönyörű lehetett, mostani állapotába csak az idő múlása és korábbi tulajdonosai miatt került. Nem szerették és cserben hagyták. Andinek nem kellett pszichológusnak lennie ahhoz, hogy önmagát lássa a házban. Tudta, tévhit azt gondolnia, hogy ha a házat helyrehozza, az élete is rendbe jön. Csakhogy valamit tudni és meg is tenni, vagyis az ő esetében nem megtenni, nem egy és ugyanaz. Az esze ugyan azt mondta, hogy óriási hibát követ el, a szíve azonban már szerelembe esett a házzal.

Nemrégiben világ csúfjára végződött eljegyzése után jóval biztonságosabbnak találta, ha egy házba szeret bele, és nem egy férfiba. A házat, ha az hagyná, hogy hiába várjon az oltár előtt, legalább földig rombolhatná.

Miközben most leparkolt a háromszintes, örvendetes látványt messze nem nyújtó épület előtt, elmosolyodott.

– Itt vagyok – suttogetta, aztán ígéretet tett a háznak és önmagának. – Majd én visszaállítom a régi fényedet – mondta.

Az elmúlt három hónapja egyetlen nagy, hibáztatásokból és szervezésekből álló rémálom volt. A Három Nővér egyikének a megvásárlása végre lehetővé tette számára, hogy másra is gondoljon. A hiteligényléshez szükséges dokumentumokat e-mailben elküldenie még mindig élvezetesebb volt, mint másod-unokanővérének elmagyaráznia, hogy Matt tíz év kapcsolat után valóban nem jelent meg az esküvőjükön. Vőlegénye szerint Andi nagyon hirtelen állt elő a házasság ötletével, és neki több időre lett volna szüksége. És igen, Matt két héttel később Las Vegasban feleségül vette a titkárnőjét. Andi arra a beszélgetésre, amelyet ez ügyben az édesanyjával folytatott, nem szívesen emlékezett vissza.

A gondolat azonban, hogy Seattle-ből hamarosan a Szeder-szigetre költözik, erőt adott neki, és a menekülésre összpontosított. Összecsomagolta városi életét, és elindult északra.

Most tenyerébe zárta az ingatlanügynöktől kapott kulcsot, és érezte, hogy a fém a bőrébe fúródik. A fájdalom visszatérítette a jelenbe, ebbe a lehetőségekkel teli pillanatba.

Kiszállt a kocsijából, és a lepukkant házra meredt. Nem a bedeszkázott ablakokat és az egyik düledező verandát látta azonban, hanem azt, hogy milyen lesz majd egyszer itt minden. Új. Ragyogó. Olyan ház, amelynek csodájára járnak az emberek. Nem olyan, mint amit eldobtak. Úgy, mint őt. Édesanyjával is tud majd erről beszélni, és fel is fogja hívni, ha már befejeződött a ház felújítása. Az sokkal kellemesebb beszélgetés lesz, semmint az lenne, ha az anyja hosszasan a fejére olvasná, mi mindent baltázott már el az életében. Például azt, hogy Matt kedvéért sem volt hajlandó megváltozni, így aztán mérhetetlen butaságában elszalasztott egy ilyen remek partit.

Andi megfordult, és megcsodálta a kilátást. A Puget Sound öblének vize csak úgy csillogott a napfényes időben. Igaz, a tiszta idő ritkaságszámba megy az országnak ezen a részén, de ez nem baj. Andi mindig is szerette az esőt, a szürke, borús égboltot, cipőtalpa csikorgását a nedves járdán. A borongós napokon még jobban megtanulta becsülni a szép időt.

A tengersizoros felett elnézett nyugatra. A házak tökéletes kilátást biztosítottak. Kapitányok építették őket, és úgy helyezkedtek el, hogy rá lehessen látni a kikötőben horgonyzó hajókra. A XIX. század végén a tengerhajózás nagyon fontos volt ennek a vidéknek, akkor még nem szorította háttérbe a fakitermelés.

Jó helyen vagy itt, mondta magának Andi. Idetartozik. Vagy idővel legalábbis úgy lesz. Ha a felújítási munkálatok majd elfárasztanák, egyszerűen a kilátást fogja nézegetni. A víz tánca és távolabb a félsziget egészen más világ, mint Seattle belvárosa a maga toronyházaival. A város csupán néhány kilométerre van innen, de a Szeder-szigettel összevetve olyan, mintha egy másik bolygón feküdne.

– Helló! Maga az új tulajdonos?

Andi megfordult, és egy nőt látott meg, aki feléje tartott. Középmagas volt, hosszú, mélyvörös haja a hátát verdeste. Farmernadrágjához klumpát és elefántcsontszínű kötött pulóvert viselt, amely éppen csak a derekáig ért. Az arca inkább érdekes, mint szép, gondolta Andi, miután az ismeretlen nő közelebb ért. Járomcsontja magasan ült, nagy, zöld szeme volt, sápadt bőrét valószínűleg örökölte, de a napozás hiányáról is árulkodott.

– Üdv! Igen, én vagyok az új tulaj.

A vörös hajú nő elmosolyodott.

– Végre! Nagyon elhagyatott volt ez a szegény ház. Ó, egyébként Boston vagyok. Boston King – mondta, és a házra mutatott, amelynek az előkertjében a madárszobor állt. – Ott lakom.

– Andi Gordon.

A kölcsönös bemutatkozás után kezet szorítottak. A felhők közül napsugarak bújtak elő, és ibolyaszínűre festették Boston tincseit. Andi megérintette a maga sötét haját, és azon kezdett gondolkodni, hogy vállalkozzon-e hasonlóan merész változtatásra. Eddig mindig csak arra sikerült rábírnia magát, hogy a tincsei végét vágassa le.

– Rokonságban van Zeke Kinggel? – kérdezte. – Ő az az építési vállalkozó, akivel e-maileket váltottam a házam ügyében.

Boston arca felderült.

– Ő a férjem. A fivérével együtt céget működtetnek itt a szigeten. Említette is nekem, hogy kapcsolatban van ennek a háznak a leendő tulajdonosával. – Boston oldalra billentette a fejét. – Mást azonban nem árult el magáról, és nekem majd kifúrja az oldalam a kíváncsiság. Van pár perce? Most főztem kávé. Még egészen friss.

Andi a városi terepjárója csomagtartójában fekvő takarítószerre gondolt. A költöztetők holnap már itt lesznek, és neki még elő kell készítenie a házat. Ebben a kis zsákutcában azonban mindössze három ház áll, és az is fontos, hogy megismerje az új szomszédjait.

– Köszönöm, egy csésze kávé nagyon jólesne – felelte.

Boston az elvadult fűvön át előreindult a telkükhöz, aztán felment a verandájukra vezető rövid lépcsőn. Andinek feltűnt, hogy a veranda sötétkékre mázolt padlóját festett bolygók és csillagok borítják. A bejárati ajtó sötét fából készült, és ólomüveg ablaka volt.

A hagyományos díszítés és a művészi kaosz elegye odabent is folytatódott. Az előszobafogas mellett shaker stílusú pad állt. A falitükröt ezüstszerű mókusok és madarak keretezték. A baloldalt elhelyezkedő nappalit kényelmes kanapékkal és fotelokkal rendezték be, a nyitott kandalló fölött meztelen tündéret ábrázoló festmény függött.

Boston egy keskeny, vérvörös falú folyosón át a világos konyhába vezette a vendéget. A szekrényajtók itt kobaltkékek voltak, a szerelvények nemesacélból készültek, a munkalapot szürkés-kék márvány borította. A levegőben a kávé illata fahéjjal és almával keveredett.

– Foglaljon helyet! – mondta Boston, és a reggelizőpult előtt álló egyik támlátlan konyhaszékre mutatott. – Éppen megmelegítettem pár fánkot. Fahéjas lekvár is van hozzá, még tavaly őszi.

Andi a reggelijére, a müzliszeletre meg a bögre kávéra gondolt, és megkordult a gyomra.

– Ez istenien hangzik. Köszönöm – felelte.

Miután leült, körbenézett. A mosogató fölött nagy ablak volt, egy másik pedig az étkezősarokban. Az egyik falat majdnem teljes hosszában egy nagy kredenc foglalta el. Már csak a hátsó ajtó volt eredeti, a konyhát egyébként teljes egészében modernizálták.

– Tetszik a háza – mondta Andi. – Én abban sem vagyok biztos, hogy az enyémben az utóbbi hatvan évben egyszer is kifestették a konyhát.

Boston késeket vett elő az egyik fiókból, aztán újra a vendég felé fordult.

– Nem tegeződhetnénk, miután most már szomszédok vagyunk? – kérdezte, s miközben az egyik kést odanyújtotta Andinek, karkötőjén megcsörrentek az ezüst függődíszek.

– Szívesen – felelte Andi, és almalekvárt kent a fánkjára.

– A megtekintéskor láttuk a házat. A konyha mintha az ötvenes évekből maradt volna itt – mondta Boston.

– Ó, engem nem zavar a retróhangulat – válaszolta Andi. – Az viszont, hogy semmi sem működik... Valahogy szeretem, ha csak el kell fordítanom a csapot, és már jön is a meleg víz. És az élelmiszereket hidegen tartó hűtőszekrényeket is kedvelem.

Boston elmosolyodott.

– Hogy te milyen nagyigényű vagy!

– Igen, ez az egyik legnagyobb hibám – felelte Andi nevetve.

– Tudom, hogy Zeke készített tervrajzokat a házadhoz. Csak néhányat láttam, de ő és a fivére mindig nagyon jó munkát végeznek.

Andi körbenézett a konyhában.

– A ti házatokat is a férjedék újították fel?

– Igen, úgy hat éve. – Boston kezébe vette a kávésbögréjét. – Eddig hol laktál?

Andit nem lepte meg a kérdés, mert ha ezen a kis szigeten élt volna, biztosan ismernék egymást.

– Seattle-ben.

– Ó, nagyvárosban! Akkor ez jókora változás lesz neked.

– Állok elébe.

– Van családod?

Andi tudta, hogy Boston kérdése nem a szüleire vagy a testvéreire vonatkozik.

– Nincs.

Boston láthatóan meglepődött.

– Nem lesz egymagadnak túl nagy ez a ház?

– Orvos vagyok. Gyerekorvos. A földszintet rendelőnek akarom kialakítani, én meg majd fent lakom.

– Okos megoldás. Így csak le kell jönnöd a lépcsőn, és már bent is vagy a munkahelyeden. – Boston a mosogató fölött átnézett Andi házára. – Elég hely lesz parkolónak, és azt hiszem, az átépítés sem ígérkezik túlságosan bonyolultnak.

– A legnagyobb feladat a konyha áthelyezése lesz az emeletre. De ez nem fogja egekbe röpíteni a költségeket, mert amúgy is teljes belső átalakítást terveztem. – Andi elvette a fánkját. – Mióta élsz már a szigeten?

– Itt nőttem fel, sőt ebben a házban. Soha nem éltem máshol. Amikor járni kezdtünk Zeke-vel, figyelmeztettem, hogy szűk háromszáz négyzetméternyi csomag is jár velem. – Boston mosolya egy árnyalattal halványabb lett. – Azt mondta, hogy kicsit sem bánja.

Andi beleharapott a fánkba. A savanykás alma és a fahéj együtt nagyon ízlett neki.

– Eljársz dolgozni?

Boston a fejét rázta.

– Művész vagyok. Elsősorban textillel dolgoztam, az utóbbi időben viszont... – Egy pillanatra elhallgatott, és elsötétült a szeme. – Néha portrékat készítek. A legtöbb furcsa dolgot, amit itt látsz, én követtem el.

– A veranda nagyon tetszik.

– Igazán? Deanna utálja. – Boston elhúzta a száját. – Ezt ő persze soha nem vallaná be, de jól hallhatóan mindig mély sóhaj szakad fel belőle, amikor ráteszi a lábát.

– Deanna? Ő ki?

– A másik szomszédasszonyunk.

– Gyönyörű a háza.

– Ugye? És belülről még nem is láttad, de biztosan meghív majd. Az elülső helyiségek berendezése még a ház építésének az idejéből való. A Történelmi Társaság imádja. – Boston megint kinézett az ablakon. – Deanna-nek öt lánya van. Ó, ők akkor a te ügyfeleid lesznek – folytatta, de hirtelen összeráncolta a homlokát. – Vagy klienseket kellene mondanom?

– Pácienseket.

Boston bólintott.

– Tényleg! A lányok egyébként nagyon édesek – mondta, és megrántotta a vállát. – És ennyi a teljes szomszédság. Nagyon örülök, hogy végre beköltözik valaki a középső házba. Évek óta üresen áll, és egy elhagyott ház nagyon szomorú látvány.

Boston hangszíne ugyanolyan volt, mint eddig, az energiájából azonban veszített, és Andinek ez feltűnt. Az anyja most azt mondaná, már megint „bolondabb, mint a normális emberek”, de akkor sem szabadulhatott attól az érzéstől, hogy új szomszédnője örülne, ha ő most már elmenne.

Gyorsan megette a fánkja maradékát, és elmosolyodott.

– Nagyon köszönöm a koffeinfröccsöt és a finomságot, de indulok, mert még rengeteg dolgom van.

– Igen, mondják, hogy egy költözködés roppant fárasztó. Én el sem tudom képzelni, hogy máshol éljek. Remélem, boldog leszel a mi kis utcánkban.

– Ebben egészen biztos vagyok. – Andi felállt. – Örülök, hogy megismertelek.

– Ez kölcsönös – felelte Boston, és kikísérte a vendéget. – Bármikor gyere át, ha valamire szükséged van! A forró zuhanyt is beleértve. Van vendégfürdőszobánk arra az esetre, ha nálad elzárnák a vizet.

– Nagyon kedves vagy, de arra az időre majd szállodába megyek.

– Az elegáns megoldás.

Andi búcsút intett, aztán kilépett a verandára. Egy pillanatra megállt, és innen is megnézte

a házát. Ezen az oldalán több betört ablak is volt. A vakolat egy része lehullott, a kertet pedig belepte a gaz.

– Mi tagadás, a szép az valami más – dünnyögte, és visszament a kocsijához.

Nyugi! – mondta magának gondolatban. Még egyszer megnézi az átépítési tervet, és már szombaton találkozik Zeke-vel, hogy aláírják a felújításra a megbízási szerződést. Aztán kezdődhetnek is a munkálatok.

Addig pedig neki fel kell készülnie a költöztetők érkezésére. Az emeleten már kiválasztott egy szobát, amelyben a bútorait fogja tárolni. Az átépítés alatt a tetőtéri két kis szobát használja majd. Nem szépek, de praktikusak. A nagyobbik nappaliként és ideiglenes konyhaként szolgálhat. Csak olyasmit eszik majd, amit felmelegíthet a mikrosütőben.

A tetőtéri aprócska fürdőszoba zuhanyfülkéje olyan emberek számára készült, akik nem magasabbak egy méter ötvennél, a szerelvények pedig a negyvenes évekből származnak, de ott legalább minden működik. Zeke megígérte, hogy először egy bojlert szerel be.

Minden megvan tehát, amire Andinek szüksége lesz ahhoz, hogy átvészelje az átépítés három hónapját. Zeke-nek ugyan azt mondta, hogy július elejére mindennek el kell készülnie, de a rendelőjét csak szeptember elején akarja megnyitni, mert így lesz mozgástere. Elég renoválásokról szóló műsort látott a tévében ahhoz, hogy tudja, sokszor nem sikerül betartani a vállalt határidőket.

Miután odaért a kocsijához, kivette belőle a takarítószerkeket. Előbb azt a szobát kell kitakarítania, amelyet bútorraktárnak akar használni, majd a fürdőszobát veszi kezelésbe. Utána megjutalmazza magát az Arnie's szendvicisével, amelyet szálaira széthúzogatót sertéshússal bélelnek. Az ingatlanügynök szerint ott minden nagyon finom.

Andi óvatosan felment a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőn. Nyolc foka közül kettő kilazult. Bedugta a kulcsot a zárba, elfordította, aztán belépett az előszobába. Itt nem voltak nagy gonddal megválogatott bútorok, mint Boston házában, sem függönyök. Semmi, ami kicsit is kedélyessé tette volna. Az enyészet és a mocsok szaga a rágcsálók rendjéhez tartozó egykori jogcím nélküli lakók bűzével keveredett. A vízfoltos falakról leszakadozott a tapéta, és több ablakon is furnérlemez pótolta az üveget.

Andi lerakta takarítószerkezzel megpakolt vödrét és törlőrongyokkal, háztartási papírtörlőkkel teli táskáját, széttárta a karját, és körbefordult a tengelye körül. Várakozásteljes örömeiben elnevette magát, miközben szemügyre vette a háromdimenziós csődtömeget. Az új otthonát.

– Nagyon boldog leszel, ház – suttozta. – Szépen rendbe foglak hozni. Meg persze a mesteremberek – tette hozzá mosolyogva. – Majd meglátod. Ha minden elkészült, mind a ketten sokkal jobban leszünk.

Mire befejeződnek itt a munkák, ő is megtalálja a helyét a szigeten. Egykori vőlegénye nem lesz több ijesztő történetnél, ő pedig hozzáát, hogy felépítsen egy virágzó gyerekorvosi praxist. Nem lesz többé a családja kudarcot vallott tagja, sem az a nő, aki volt olyan bolond, hogy életéből tíz évet elpazarolt egy férfira, aki megpróbálta megváltoztatni, aztán pedig ejtette, és két héttel később mást vett feleségül. Nem kell többé azon aggódnia, hogy elég jó-e valakinek.

– Nem leszünk olyan tökéletesek, mint a bal oldali szomszéd ház, vagy olyan művésziek, mint az, amelyik a másik oldalon áll, de szépen megleszünk. Majd meglátod, ház.

Andi szavai ígérettel értek fel. És ő mindig is jó volt az ígérek betartásában.

2.

Deanna a fényképre meredt. A sötét hajú lány csinos volt, és legfeljebb huszonöt-huszonhat éves. Úgy pózolt, hogy a szeme színét nem lehetett kivenni. Egy férfit karolt át, száját az arcára tapasztotta. A férfi a kamerába nézett, a lány a férfira.

A kapásfelvétel boldog pillanatot örökített meg. A férfi mosolygott, a fiatal nő odabújt hozzá, térdét behajlította, egyik lábát felemelte. Minden és mindenki bájos volt a képen. Sőt egyenesen elbűvölő. Csak az nem, hogy a fotón szereplő férfi Deanna férje...

Az asszony a hálósobában állt, és a zuhany hangját hallgatta. Nem sokkal múlt reggel hat, és Colin, a férje már reggel ötkor felkelt. Előbb futni ment, aztán megreggelizett, most pedig zuhanyozik. Előbb bemegy az irodába, és onnan indul tovább. A munkája miatt sokat kell utaznia, és majd csak a hét végén látják újra egymást.

Deanna fejében egymást kergették a gondolatok. Colin megcsalja. Vajon hány másik nő volt még? Az asszony gyomra háborogni kezdett, mintha hajón ülne. Ha már evett volna, most biztosan minden visszajönne. Így azonban csak megborzongott, tetőtől talpig libabőrös lett, és remegni kezdett a lába.

– Szedd össze magad! – suttogetta.

Nincs sok ideje. Nem egészen fél óra múlva felébreszti a lányokat, hogy majd időben induljanak iskolába. Ma délelőttre őt is behívták az ikrek iskolájába, utána pedig dolgozni kell mennie. Ezer és egy feladatot, nagyokat és kisebbeket kell fejben tartania, és közülük egy sem lesz semmivé attól, hogy Colin galádul megcsalja.

Deanna szeme égett, de nem akart sírni. A könnyek gyengeségről árulkodnak. Még mindig a mobiltelefont markolva azon törte a fejét, hogy mit tegyen. Vonja kérdőre a férjét? Az volna a logikus lépés. Valamit mondania kell, csak tudná, hogy mit! Még nem áll készen rá. Még nem...

A vízcsofogás abbamaradt. Colin elzárta a csapot. Deanna nesztelenül visszatette a férje mobilját a komódra, a levéltárcája és a kulcsai mellé. Csak azért vette el, hogy megnézze az utolsó softballmeccsen készült fotókat. A képeket fel akarta tenni a család Facebook-oldalára, ehelyett azonban árulást fedezett fel.

Időre van szükségem, emlékeztette magát. Időre, hogy kiderítse, mi folyik itt. Hogy mit jelent ez az egész. Hogy mi legyen a következő lépése. Már ha egyáltalán tehet még lépéseket...

Belebújt a fürdőköntösébe, aztán lesietett a dolgozószobába, és bekapcsolta a számítógépet. Feltűnt neki, hogy remeg a keze. A nagy bőrfotelban ült, és maga köré fonta a karját. Fázik a lába, de nem megy vissza a hálóba a papucsáért. Nem tud visszamenni. Szét fogok esni, gondolta. A fogai összekoccantak. Ha nem vigyáz, egymillió darabra fog hullani...

A számítógép zümmögött és duruzsolt, miközben betöltött. Végül megjelent a háttérkép. Tökéletes családot ábrázolt, apát, anyát és a lányait. Mind szőkék, vonzók, vidámak. A tengerparton vették fel, mindannyian farmert és elefántcsontszínű pulóvert viseltek. Az ikrek elől guggolnak a fotón, az idősebb lányok mögöttük állnak. Colin átkarolt engem, gondolta Deanna. Nevettek. Boldogok voltak. Mi a fene siklott félre?

– Jól vagy?

Az asszony felnézett. Férje az ajtóban állt. Azt a sötétkék öltönyt viselte, amelyet ő választott neki. A ruhákat illetően Colinnak pocsék az ízlése. A nyakkendője most sem tetszett Deanna-nek. Na és akkor mi van? Fontos ez éppen ma?

Az asszony végigmérte a férjét, és azt találgatta, milyennek láthatják más nők. Vonzó pasas, ez nem kérdés. Magas, széles vállú, kék szemű. Őrzi a formáját. Büszke arra, hogy még mindig jól mutat farmerban és pólóban. A vele egykorú férfiak közül sokaknak már sörhasuk van, neki viszont nincs. Jövőre betölti a negyvenet. Ezért lehet a másik nő? Colinnak máris kapuzárási pánikja lenne?

– Deanna?

Az asszony csak most vette észre, hogy a férje kérdően néz rá.

– Jól vagyok – állította, bár csak nagy nehezen sikerült kinyögnie ezt a két szót.

A férje továbbra is vizslatón méregette, mintha folytatást várna. Deanna megnedvesítette az ajkát, mert nem tudta, mit mondjon. Idő, gondolta kétségbeesetten. Valóban több időre van szüksége. Gyorsan az asztal alá rejtette a kezét, hogy a férfi ne láthassa, milyen erősen remeg.

– Csak rendetlenkedik a gyomrom. Valami rosszat ehettem.

– Azért megleszel, ha elutazom?

Deanna azt akarta Colin képébe ordítani, hogy természetesen nem lesz meg. Hogy kérdezhet egyáltalán ilyet éppen az, aki mindent tönkretett? Aki tönkretette őt. Amiért ő dolgozott, amit el akart érni, az mind odalett. El kell hagynia Colint. Eggyel növeli a gyerekeiket egyedül nevelő, kétségbeesett anyák számát. Jóságos ég, de hát neki öt gyereke van! Öt lánya. Egyedül ez nem fog menni...

– Megleszek – mondta újra csak azért, hogy a férje menjen el végre.

Neki időre van szüksége, hogy gondolkodjon, hogy levegőhöz jusson, hogy megértse, ami történt. Hogy magához térjen a sokkból.

– Csütörtökön jövök meg – közölte Colin. – Addig Portlandben leszek.

Mindig ilyeneket mondott. Részleteket. Deanna soha nem figyelt oda. Neki és a lányoknak megvolt a maguk rutinja. Megszokták, hogy Colin hét közben nincs velük.

Most pedig akár örökre elmehet, döbrent rá az asszony. És akkor mi lenne? Neki csak részmunkaidős állása van egy kézimunkaüzletben. Foltvarrásból és scrapbookkészítésből tanfolyamokat tart. A bevételéből fedezik az olyan extra kiadásokat, mint a nyaralások és az éttermi vacsorák. Annyiból, amennyit keres, egy akváriumnyi halat sem tudna eltartani, nemhogy öt lányt.

Deanna szívét pánik szorította össze, és úgy érezte, mindjárt meghal. Erőnek erejével rábírta magát, hogy továbbra is a férjére nézzen, és kétségbeesetten valamilyen normális válaszon gondolkodott.

– Remélem, ott meleg van – mondta végül.

– Tessék?

– Mármint Portlandben. Remélem, jó időtök lesz.

A férfi homloka ráncba szaladt.

– Deanna, biztos, hogy jól vagy?

Az asszony tudta, ha megpróbálkozna a mosolygással, csúfos kudarcot vallana.

– Már mondtam, csak a gyomrom nincs rendben. Azt hiszem, jobb is lesz, ha most eltűnök a fürdőszobában. Vezess óvatosan!

Felállt, Colin pedig szerencsére hátrább lépett, így neki nem kellett hozzáérnie, amikor elment mellette. Felsietett a lépcsőn, berohant a fürdőszobába, és megkapaszkodott a márvány mosdókagylóban. Lehunyta a szemét, hogy a tükörben ne kelljen tovább látnia a saját sápadt és döbrent arcát.

– Mami, tudod, hogy utálok ezt a kenyeret. Miért sütsz mégis mindig ilyet?

Deanna fel sem pillantott, csak betette az előző este elkészített szendvicseket az uzsonnadozozba. Utána bébirépák, majd egy alma és kekszek is belekerültek. Lenmagos, gondolta, miközben kezébe vette a kekszek kis dobozát. A kenyerek lenmagosak, nem éppen a lányok kedvence, viszont egészséges.

– Mami!

Madison csípőre tett kézzel állt Deanna előtt. A maga mindössze tizenkét évével is tudott már olyan leereszkedően nézni, hogy a legerősebb lélek is meghunyászkodott előtte. Deanna ismerte ezt a nézést, legfőképpen azért, mert éveken át ő is alkalmazta a saját anyjával szemben. Az anyja azonban kész rémálom volt, ő viszont még csak nem is sejtí, mit követhetett el, hogy a legidősebb lánya ennyire gyűlöli.

– Madison, ehhez ma nincs hangulatom. Kérlek, tedd el szépen a szendvicseket! – mondta.

A lánya továbbra is dühösen meredt rá, és morgott valamit, ami gyanúsán hülye kurvának hangzott. Ebben azonban Deanna nem volt egészen biztos, és ma reggel egyébként sem akart hadakozni Madisonnel.

Nyolc órakor mind az öt lány elhagyta a házat. A konyhában a mosogatóban felhalmozott tálak, a pulton heverő koszos tányérok és a munkalapon fekvő, nyitott szemeteszacskó káosza uralkodott. Lucy a hűtőszekrény mellett hagyta az uzsonnásdobozát, és ez azt jelentette, hogy Deanna-nek munkába menet meg kell majd állnia az iskolánál. Madison kabátja pedig a pult előtt sorakozó bárszékek egyikéről lógott alá.

Az, hogy Lucy feledékeny, nem volt újdonság, és nem is Deanna-nek szólt. A kabátról már nem mondhatta el ugyanezt. Nem egészen két nappal azután, hogy Madison az üzletben tökéletesnek nevezte a vízlepergető piros kabátot, és mindenképpen meg akarta kapni, máris megutálta. A kabáton a szeptember végi bevásárló körútjuk óta folyt a vita Deanna meg a lánya között. Madison azt követelte, hogy az anyja vegyen neki másikat, ő azonban ezt kerek perccel megtagadta.

Valamikor októberben Colin azt mondta neki, vegyen másik kabátot Madisonnek, nem érdemes ezen ennyit vitatkozni. Lucynak tetszik a piros kabát, és valószínűleg nemsokára már jó is lesz rá. Ha viszont Madison egész évben hordaná, elhasználódna, és már nem lehetne továbbadni.

Colin akkor sem állt mellém, és már nem is először, gondolta Deanna keserűen. A férje máskor is összefogott ellene a lányaikkal.

Deanna a mosogatóhoz ment, és megengedte a vizet. Megvárta, hogy elég meleg legyen, aztán pontosan háromszor megnyomta a szappanadagolót, és megmosta a kezét. Aztán még egyszer megmosta. Újra és újra. A meleg víz és a szappan ismerős illata megvigasztalta. Tudta, hogy ezt nem szabad túl sokáig csinálnia. Hogy ha nem vigyáz, túl messzire fog menni. Ezért aztán leöblítette a kezét, pedig még nagyon szívesen mosta volna tovább, és megszáritotta egy kéztörlővel, amelyet a mosogató alatti fiókból vett elő.

Egyszer sem nézett vissza, miközben elhagyta a konyhát. Rendet rakni később is ráér. Mégsem ment fel az első emeletre, a hálószobába, hanem lerogyott a legalsó lépcsőfokra, és tenyerébe ejtette a fejét. Dühébe a félelem és a megaláztatás mardosó érzése vegyült. Mindent megtett, hogy ne legyen olyan, amilyen az anyja volt, de voltak dolgok, mondatok, amelyeket sehogyan sem tudott kivenni a fejéből. Az ezerszer hallott kérdés, hogy mit szólnak majd a szomszédok, beleégett az agyába, és most is újra meg újra hallani vélte.

Mindenki róluk fog beszélni. Mindenki tudni akarja majd, mióta tartott már Colin viszonya. Mindenki azt fogja feltételezni, hogy a férje már évek óta csalta őt. Elvégre a munkája miatt sokat van távol. A barátai majd együttéreznek Deanna-nel, és figyelmesek lesznek vele, a többi nő azonban kerülni fogja. Nem akarnak majd egy elvált nővel mutatkozni. A férjek pedig megbámulják, és azt fogják találgatni, mit ronthatott el, hogy a párja megcsalta. Colint pedig faggatni fogják a pasik, hogy hol és hogyan csinálta, s miközben a kalandjait hallgatják, újra elevennek érzik majd magukat.

Deanna a legszívesebben visszabújt volna az ágyba, hogy aztán újrakezdje ezt a napot. Bárcsak ne akarta volna megkeresni azokat a fotókat! – gondolta. Akkor semmiről sem tudna. Az idő kerekét azonban nem lehet visszaforgatni, és neki szembe kell néznie a valósággal: Colin árulásával.

Deanna a bal kezén viselt gyűrűre meredt. A nagy drágakő még a halvány fényben is megcsillant rajta. Mindig ügyelt rá, hogy háromhavonta elvigye megtisztíttatni a követ és ellenőriztetni a foglalatot, hogy nem lazult-e meg. Sok minden másra is ügyelt. Ostoba volt. Szörnyen ostoba.

Lehúzta a gyűrűt, és kihajította a folyosóra. Ott nekiütődött a falnak, és a gondosan fényezett padló közepén állt meg. Deanna a tenyerébe temette az arcát, és most már szabad folyást engedett a könnyeinek.

Boston King a kézzel festett kisasztalra tette a vendégszobából áthozott vázát. Az asztallap fehér volt, a lábak halványzöldek. A peremére évekkel korábban egy tulipánokból álló szalagot

festett, és most addig rendezgette a vázában a virágokat, amíg azok mintegy visszatükrözték az asztalra festetteket.

Még hátrább húzott egy hosszú, sötétzöld levelet, és a sárga tulipánt kicsit közelebb helyezte a pinkhez. Miután elégedett lett a művével, felemelte az asztalkát, és néhány lépéssel távolabb vitte, hogy ériék a besütő nap sugarai. Aztán leült az ülőkéjére, kezébe vette a rajztömbjét meg egy ceruzát, és rajzolni kezdett.

Mozdulatai gyorsak és magabiztosak voltak. Miközben a vonalakra, formákra és kontrasztokra összpontosított, a feje egyre jobban kitisztult. Végül már nem a tárgyat látta, hanem csak a részeit. Az egész részeit, gondolta, és elmosolyodott. Tanára jutott eszébe, aki mindig azt mondta, hogy a világot csak molekuláris szinten látjuk, az egyes köveket, amelyek az épületet alkotják, igen, de a teljes képet nem.

A papíron kinyílt az első virág. Boston meg akarta ragadni a sárga szirmok tisztaságát, és krétát vett elő. Már egészen kicsire lekopott, de gondosan ki volt hegyezve. Miközben végighúzta a papíron, az asszony karkötője ismerős dallamra csilingelt. Szeme lecsukódott, de mindjárt ki is nyitotta. Szürkét kellett volna választania, nem sárgát. Azt a sötétszürkét, amelyik már majdnem fekete.

Folytatta a munkát, és gyorsabban dolgozott, mint eddig. Ami az előbb még virág volt, most más lett a keze alatt, sokkal szebb és értékeesebb. Még húzott néhány vonalat, aztán kirajzolódott egy kisbaba arca. Liam, gondolta Boston, és végigsimított a rajzon. Addig dolgozott a vonalakon, tompított rajtuk, és elsatírozta őket, amíg a kisfiú arca egészen álmosnak tűnt.

Boston még kiegészítette néhány részlettel a háttérrel, aztán megvizsgálta az eredményt. Igen, sikerült megragadnia a gyereket. Az arca kis domborulatait, a szeretet ígéretét félig lehunytt szemében. Az ő imádott fiát.

A papírlap jobb alsó sarkába még odaírta a monogramját, aztán kitepte a rajztömbből, hogy a többire tegye, amelyek már nagy halmot alkottak. Teájával a kezében az ablakhoz ment, és kinézett a hátsó kertbe.

A telket hátul fenyőfák határolták. Előttük viaszcserejék hajladoztak az enyhe délutáni szélben. Mindegyik átélte a télen dúlt nagy vihart. Az utolsó tulipánok már elnyílóban voltak, miután kihirdették a tavasz ígéretét. Boston a jövő hétre tervezte, hogy a kert többi részét is beülteti. Mindig volt otthon friss zöldsége, de annyira azért nem volt fanatikus, mint a szomszédnője, Deanna, aki ha tehetne, csak olyan zöltséget fogyasztott, amelyet ő maga termesztett.

A teljes csöndben Boston még a saját szívverését is hallotta. Az utóbbi időben ebből álltak a napjai. Csöndből. Nem nyugalomból, mert abban van felfrissítő energia. A nyugalomban Boston békére tudott lelni. A csönd viszont csak a zajok hiánya.

Boston megfordult, és a ház elülső részébe indult. A költöztetők teherautója, amely Andi kocsifelhajtóján állt, dübörögve életre kelt. Már kora reggeltől itt volt. Zeke mesélt Bostonnak Andi tervéről, hogy a bútorai nagy részét az egyik első emeleti szobájában fogja tárolni, ő pedig az átépítés alatt a tetőtérben lakik majd. Boston nem irigyelte a költöztetőket, akiknek a keskeny lépcsőn kell felcipelniük a súlyos bútorokat.

Mintha ő idézte volna ide a gondolataival, Boston férje a piros, ütött-kopott platós kisteherautójával éppen megkerülte a tolató bútorszállító kocsit, és felhajtott a házukhoz. Leparkolt, kiszállt, és az oldalajtó felé indult.

Még mindig ugyanolyan lazán és elegánsan mozgott, mint annak idején, amikor Boston először látta. Még csak tizenöt éves volt, akkor került a szárazföldi gimnáziumba. Az első tanítási héten úgy csimpaszkodott a barátnőibe, mint egy dzsungelben magára hagyott, anyátlan kismajom. A szeptemberi hőség dacára is büszkén feszített a gimnázium címerét viselő dzsekijében.

Elég volt csak megpillantania Zeke-et, és már bele is szeretett. Azonnal tudta, hogy csak ő kell neki. Zeke később sokszor ugratta azzal, hogy nála ez azért tovább tartott. Csak akkor adta meg magát a sorsának, amikor már tíz percet beszélgetett Bostonnal.

Azóta együtt vannak. Amikor összeházasodtak, Boston húszéves volt, Zeke huszonkettő. Szerelmük soha nem ingott meg, és olyan boldogok voltak ketten együtt, hogy a gyerekvállalást

későbbre halasztották. Boston karriert akart építeni, a férjét pedig lefoglalta a cége. Életük így is tökéletes volt.

- Helló, bébi! – kiáltotta Zeke, miután belépett a konyhaajtón. – Beköltözött a szomszédnőnk.
- Láttam.

A férfi odament Bostonhoz, szemében vonzódás volt, de aggodás is. Az utóbbi hónapokban ugyanis inkább csak botladoztak a kapcsolatukban. Boston az eszével tudta, hogy egyikük sem hibás, a szívével azonban... A férje szívéről semmit sem mondhatott, az övé viszont tátongó úrré változott. Mostanában egyre gyakrabban találgatta, hogy életben maradhat-e a szerelem egy fekete lyukban.

– Az új szomszéd házának a felújítása jó hatással lesz az idei üzleti eredményünkre – mondta Zeke. – Ugye kedves leszel velem?

Boston elmosolyodott.

- Én mindig kedves vagyok.

– Csak arra gondoltam, hogy addig, amíg majd beváltjuk a csekkeket, visszafoghatnád magad, és nem kellene a földből áradó energiákról beszélned.

Az asszony a szemét forgatta.

– Csak egyszer ünnepeltem meg a nyári nap-éj egyenlőséget, és akkor is csak kedvességből a főzőtanfolyamomon megismert barátnőm iránt.

- Nem kellene ahhoz mások, tudsz te magadtól is nagyon furcsa lenni.

– Buggyant alak!

– Lüke nő! – Zeke csókot nyomott a felesége arcára. – Csak gyorsan behozom a holmimat – mondta, és kiment a kisteherautójához.

Boston az órára pillantott, és látta, még korán van ahhoz, hogy hozzálasson a vacsora előkészítéséhez. Felmerült benne, hogy ebben a szép időben hamburgert is grillezhetnének. Az elsőt a szezonban. Zeke az előző hétvégén elővette a csúcstechnológiás grillező monstrumot, és alig várta, hogy begyűjthassa.

Én pedig készíthetnék salátát, gondolta Boston. Talán meghívhatnánk Andit. A költözködés hosszú napja után biztosan fáradt, és Boston azt is tudta, hogy Andi házában még csak hozzávetőlegesen működőképes konyha sincs.

Zeke egyhalom tervrajzzal és szerződéssel a hóna alatt jött vissza. Egyik kezében uzsonnásdobozt tartott, a másikban egy egészen kicsi dobozt.

Boston elmosolyodott.

- Az az enyém?

– Nem tudom. A világ legszebb lányának vettem. Te vagy az?

Ha minden más félresikerül is, Zeke mindig igyekszik. Figyelmes, és rendszeresen hoz ajándékot. Sohasem drága dolgokat, egy szál virágot, egy új ecsetet, egy antik hajcsatot. Házasságuk kezdete óta valamivel mindig Boston értésére adta, hogy gondol rá. Hogy fontos neki. Ez is része annak a gittnek, amely egyben tartja a házasságukat.

Boston a dobozkáért nyúlt, Zeke azonban nem adta oda.

- Csak semmi kapkodás, ifjú hölgy! – mondta.

Lerakta a papírjait, és lassan előrenyújtotta a dobozkát. Boston elvette, és egyre kíváncsibb lett.

- Gyémánt van benne? – kérdezte, bár tudta, hogy az egyiküket sem érdekli.

– A fenébe! Gyémántra vágytál? A fenébe, én meg új teherautót vettem.

Az incselkedés ellenére a férfi hangja nem olyan volt, mint máskor. Szeméből Boston bizonytalanságot olvasott ki. Lassan kinyitotta a kis dobozt. Pillantása egy pár aprócska, rózsaszínű babacipőre esett.

A legfinomabb pamutból kötötték, és horgolt csipke díszítette. Elbűvölő és nagyon kislányos volt. Boston szíve elszorult, miközben nézte. Nem kapott levegőt, jéghideg lett a teste, és a kis cipősdoboz kicsúszott a kezéből.

- Hogy tehetted? – kérdezte alig hallhatóan.

Éles fájdalom járta át, mintha kést döftek volna belé. Félrefordult, és eltökélte, hogy nem engedi ki ketrecéből a fájdalom szörnyetegét.

Zeke megfogta a karját.

– Boston, ne fordulj el tőlem! Beszélünk kell. Már hat hónap eltelt. Még mindig lehet családunk. Másik kisbabánk.

Az asszony elrántotta a karját, és dühösen a férfit villantotta a szemét.

– A fiunk meghalt.

– Szerinted én nem tudom?

– Nem úgy viselkedsz. Úgy beszélsz a hat hónapról, mintha az egy egész élet lenne. Csakhogy nem az! Hat hónap az semmi. Én soha nem leszek túl rajta. Hallod? Soha!

Boston látta, hogy Zeke szeméből eltűnik a vonzalom, és düh lép a helyébe.

– Mindig ezt csinálod. Kizársz engem. Pedig meg kell tennünk a következő lépést.

– Rajta, tedd meg! – felelte Boston, miközben a már jól ismert zsibbadtság kerítette hatalmába.

– Én sehová sem lépek. Maradok, ahol vagyok.

A férfi arcára lemondás ült ki.

– Már megint a régi lemez – mondta. – Hát jó! Megkapod, amit akarsz. Elmegyek, és nem tudom, mikor jövök vissza.

Zeke habozott, mielőtt megfordult, mintha arra várt volna, hogy Boston megkéri, ne menjen el. Felesége összeszorította a száját. Egyedül kell lennie. Nem, egyedül akar lenni. Zeke elhúz, leissza magát valahol, és ő ezt nem bánja. Ő a képeibe menekül, a férje az italba. Így küzdik le a fájdalmukat. Mindig így.

Zeke megcsóválta a fejét, és kiviharzott. Pár pillanattal később beindult a kisteherautója motorja. Boston megvárta, hogy elüljön a zaj, aztán visszament a műtermébe. Miután belépett, nem látta a magas ablakokon beeső fényt, sem a gondosan az ő igényei szerint készített polcokat, de a festőállványt és a sorsokra váró üres vásznakat sem. Pillantása nem azokra esett, hanem a Liamről, a fiukról készült képekre.

Aprócska vázlatokra és életnagyságú portrékra. Ceruzarajzokra és vízfestményekre. Mindenféle anyagot használt. Százszámra készítette a képeket, talán ezer is megvolt már. Mióta eltemették a fiukat, nem tudott mást festeni. Nem akart mást festeni.

Még mindig fázósan és hevesen kalapáló szívvel kezébe vette a rajztömbjét meg a ceruzáját. Aztán leült a kedvenc ülőkéjére, és rajzolni kezdett.

3.

Deanna a kocsijában ült a parkolóban. A tavasz elérte a szigetet, a napfényt újonnan nőtt falevelek verték vissza, a bokrokat bimbók lepték el. A park üdezőld pázsitja dús volt, még nem taposták le a gyerekek, akik hamarosan majd itt fognak játszani.

Deanna a papírbögréjéért nyúlt, de végül nem vette ki a tartóból, mert a keze olyan erősen remegett, hogy biztosan nem sikerült volna megtartania, inni belőle pedig végképp nem tudott volna. Az utóbbi két napot reszketve töltötte, miközben egy falatot sem evett, csak megpróbálta kitalálni, hogyan menthetné meg egykor tökéletes élete maradékait. Hol önmagát okolta, hol vágyat érzett arra, hogy megölje Colint. Sírt, üvöltött, de amikor otthon voltak a gyerekei, úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Aztán a fejében megszületett egy terv.

Mellette az anyósülésen több cédula feküdt. Telefonszámok, jegyzetek és statisztikák, amelyeket ő készített. A lányai minden papírja nála volt, és másolatok a saját meg Colin számlakivonatáról is.

Tudta, hogy választási lehetőségei behatároltak. Elválni nem akar. A házasság a lénye szerves tartozéka, része annak, amit mindig is akart. Colin nem fogja még ezt is elvenni tőle. Úgyhogy majd közli vele, hogy talán megbocsátja neki, amit tett, de elfelejteni soha nem fogja. És hogy nagyon kell törnie magát, ha vissza akarja hódítani őt.

Több fegyvert is bevethet. Például a lányait. Aztán Colin hírnevét a szigeten. A férje szeret itt élni, de ha nem szedi össze magát, ki fogják utálni.

Deanna fejében megszólalt egy halk hang, és azt suttozta neki, hogy a férje talán nem akar lemondani arról a másik nőről. Lehet, hogy már nem érdekli a családjá. És családon a hang Deanna-t értette, mert azt senki sem vonhatta kétségbe, hogy Colin szereti a lányait.

Az asszony nem vett tudomást a hangról, mert tudta, hogy a gyenge oldala szólalt meg. Neki azonban most az erősre van szüksége. És erős is lesz. Tudja, hogyan kell annak lennie. Ennél sokkal rosszabb dolgokat is túlélte már.

Mélyeket lélegzett, és sikerült annyira megnyugodnia, hogy ihasson egy korty kávé. Amint Colin kijelenti, hogy kész véget vetni a viszonyának, ő ragaszkodni fog ahhoz, hogy járjanak párterápiára. És csak úgy mellékesen megemlíti majd, hogy több jó ügyvéd nevét is ismeri. Olyan ügyvédekét, akik úgy gondolják, egy hűtlen férj nem igazán érdemli meg, hogy sok időt tölthessen a gyerekeivel.

A ház szerencsére nem lehet vita tárgya. Az az övé, és a haláláig az övé is marad. Az évek folyamán néha felmerült benne, hogy Colint is rávezetteti a tulajdoni lapra, de végül nem tette meg, és ennek most csak örülhet.

Deanna megnézte, mennyi az idő. Egy órája, kevéssel azelőtt, hogy a férjének haza kellett volna érnie, sms-ben közölte vele, tud a másik nőről, és megkérte, hogy itt találkozzanak. Négyszemközt kell beszélniük, és egy olyan házban, amelyben öt lány is él, nemigen lehet elvonulni. Madison egy barátnőjénél van, a többiek mellé Deanna bébiszittert fogadott.

Colin a több helyen behorpadt kisteherautójával Deanna kocsija mellé parkolt le. Ő visszatette a kávésbögréjét a pohártartóba, és felvette az anyósülésről a papírokat. Amikor ujját az ajtófogantyúra tette, düh fogta el. Hideg, masszív düh, amely vagdalkozásra és sértegetésre készítette. Hogy merészelte ezt Colin? Ő a család szolgálatába állította az életét, és ez a hála érte?

Deanna mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon. Most tiszta fejre van szüksége. Józanul kell gondolkodnia. Neki kell irányítania.

Colin kiszállt az autójából, és átnézett a teteje fölött. Még mindig a kék öltönyt viselte, de másik inggel és másik nyakkendővel. Az asszony erőt merített a biztos tudatból, hogy neki van igaza, és kinyitotta a kocsija ajtaját.

– Helló, Deanna!

Helló? Csak ennyi? És az, hogy „sajnálom”? Az asszony összeszorította a száját, biccentett, aztán odament a gyepen álló piknikasztalhoz. Arra a padra ült le, amelyikről rálátott a Puget Soundra. Így majd lesz mit nézegetnie, miközben a férje kegyelemért esedezik.

Colin vele szemben ült le, és ráemelte a tekintetét. Deanna várt. Magyarázkodásra, bocsánatkérésre számított. Abban reménykedett, hogy legalább némi riadalmat lát majd a férje szemében. Nem, nem riadalmat, gondolta. A pánik sokkal jobb volna.

Annak azonban halvány nyomát sem fedezte fel. Colin ugyanolyan volt, mint mindig. Fáradt az utazástól. Talán rezignált is. Deanna szinte már eltökéltnek látta, de ennek semmi értelme nem volt.

A férfi a felesége kezében tartott mappákra bökött a fejével.

– Készültél.

– Így igaz.

Colin előrehajolt, és az asztalra könyökölt.

– Nincs viszonyom. És soha nem is volt.

– Láttam a fotót.

– Egy fotót láttál.

Az asszony kihúzta magát, és megfeszítette a vállát.

– Ha a szavakon akarsz lovagolni, be is fejeztük a beszélgetést.

– Csak annyit mondtam, hogy láttál egy fényképet rólam egy kolléganőmmel. Ünnepeztünk a cégnél. Valt éppen eljegyezték. Néhány hete furcsán viselkedett a barátja, és ő azt hitte, hogy véget akar vetni a kapcsolatuknak. Én azt tanácsoltam neki, hogy ne adja fel. Mint kiderült, a barát egy romantikus hétvégét tervezett, hogy megkérje Val kezét. A fotó akkor készült, amikor köszönetet mondott nekem a tanácsomért.

– Csókkal?

– Az arcomra kaptam, Deanna. Val szinte még kislány. Nem csallak meg.

Az asszony látta Colin szemében, hogy igazat mond. Soha nem tudott ügyesen hazudni. Jó tulajdonság egy férjnél, gondolta Deanna, miután a megkönnyebbülés elűzte a félelmét. Egyszeriben nehéznek és túlzásnak érezte a mappákat a kezében.

– Elmondhattad volna – dünnyögte, mert ráébredt, hogy bocsánatkéréssel tartozik a férjének.

– Te pedig megkérdézhettél volna. Szomorú, hogy kinézted belőlem, meg tudnálak csalni.

– Nem tudtam, mi másról lehetne szó – mondta Deanna. Kínos volt beismernie, hogy tévedett.

– A munkád miatt sokat vagy távol tőlünk, és megcsókoltál egy másik nőt.

– Arról nem én tehetek, hogy te félreértettél valamit.

– Tudom. – Hülye vagyok, gondolta Deanna. Be kell vallania, hogy hibázott. Ilyenkor ezt kell tenni. – Csak... – A folytatás a torkán akadt.

– Nem – mondta Colin, miután hiába várta, hogy Deanna befejezze a mondatot, és egyenesen a szemébe nézett. – Ez nekem nem elég.

– Mi?

– Már megint nem kérsz bocsánatot.

Az asszony megdermedt.

– Colin!

– Elegem van ebből. Belőled, belőlünk. Nem vagyok boldog ebben a házasságban. Már jó ideje nem.

Deanna hunyorogni kezdett. A férje szavai szíven ütötték. Szóra nyitotta a száját, de nem tudta, mit mondhatna.

Colin vonásai megfeszültek.

– Elegem van ebből, Deanna. Abból, hogy hadakoznom kell veled. Nem vagyok fontos neked, és a kapcsolatunk sem az. Nem tudom, egyáltalán mi fontos a számodra. Mármint azonkívül, hogy mindig neked legyen igazad, és hogy mások mit mondanak vagy gondolnak rólunk. Úgy tűnik, már nem kérsz belőlem. Csak adjam oda a fizetési csekkemet, aztán pedig térjek ki az utadból. Ennyi akarsz.

Deanna arca tüzelt, miközben a szívét jéghideg félelem szorította össze, és levegőt is alig kapott.

– Azt hiszed, nem vettem észre, mennyire türelmetlen leszel, ha megpróbálok valamit együtt csinálni a lányokkal? – folytatta Colin. – Mindnyájunkkal azt érezteted, hogy csak megtúrt vendégek vagyunk a saját házunkban. Vagyis a te házában. Neked semmi sem elég jó, mi pedig különösen nem vagyunk azok. Állandóan rendszabályozod a lányokat, és nem engeded, hogy én bármibe beleszóljak. A ház a te felségterületed, és rohadtul egyértelművé teszed, hogy engem ott nem látsz szívesen.

Az asszonyt megdöbbenette a váratlan támadás.

– Ebből egy szó sem igaz – suttogta.

– Igazán? Komolyan ezt gondolod? Akkor nagyobb a problémánk, mint gondoltam. – A férfi egy pillanatig hallgatott. – Azt hittem, idővel majd jobb lesz. Hogy majd rájössz, mit művelsz. De nem jöttél rá, és nem is fogsz. Lehet, hogy csak a következményektől tartottam. Nem tudom. Bárhogy is van, nincs kedvem tovább várni.

Colin felállt, és lenézett Deanna-re.

– Biztos vagyok benne, hogy minden benne van a mappáidban, ami csak kell. Nem tudom, mire készültél. Hogy páni félelmet akartál ébreszteni bennem, vagy ki akartál dobni. Az én összegzésem sejtetően más, mint a tiéd, de azért elmondom. Valódi házasságot akarok. Azt akarom, hogy szívesen lássanak az otthonomban. Elegem van abból, hogy folyton megmondod, mi és hogyan legyen. Hogy úgy bánasz a lányainkkal, mintha szobatisztaságra nevelendő kutyák lennének, nem pedig törődést igénylő gyerekek. Vagy változik nálunk valami, méghozzá ettől a pillanattól, vagy vége a házasságunknak.

Colin talán még mást is akart mondani, de Deanna nem volt biztos ebben. Csak abban, hogy fázik, nehezen kap levegőt, és megfájdult a gyomra. Megpróbált felállni, de nem tudott. A mappák a földre estek, és kiszóródtak belőlük a papírok.

Colin téved. Téved! Deanna fejében újra meg újra visszhangzott ez a szó. A férje téved. És gonosz. Ő pedig gyűlöli. Ezt az egészet gyűlöli. Az asszony Colin felé fordult, hogy ezt megmondja neki, de őt már nem látta ott, csak a kocsiját elhajtani. Addig nézett utána, amíg eltűnt egy kanyarban, ő pedig egyedül maradt.

Boston a hideg, de laza földbe fúrta a kezét. Mellette palánták sorakoztak, amelyek majd erős növényekké nőnek. A kert nagy részében magvakat vetett, de néhány éve palántákkal is kísérletezett. Ehhez Zeke egy kis melegházat is épített neki. Tavaly a paradicsommal sikerrel járt. Idén brokkoli és káposzta is jön hozzá.

Boston felvette az első palántát, és leült a sarkára, amikor teherautót hallott felhajtani a kocsibeállójukra. Nem a férjem az, gondolta. A sógora lesz, Wade. Valószínűleg azért jött, hogy védelmébe vegye Zeke-et. Aki egyszer nagy testvér volt, örökre nagy testvér marad. Wade-nek éppen annyira sikerült leküzdenie a készletét, hogy közbelépjen, ha Zeke bajba került, mint amennyire meg tudta változtatni a szeme színét. Sehogy.

Boston törökülésben leült a fűbe, és várt. Úgy fél perc múlva Wade befordult a ház sarkánál.

– Gondoltam, hogy a kertben találalak – mondta, miközben közelebb jött.

Boston felnézett rá. A két fivér közel egyforma magas, nagyjából százkilencven centi volt, a hajuk és a szemük ugyanolyan sötét. Erősek, barátságosak, és végtelenül ragaszkodnak egymáshoz. És mindkettőjüket démonok üldözik, bár ezt soha nem vallanak be. Közös a sportszövetségük is, bár ezt Boston soha nem értette. Ő titokban minden évben megünnepelte a fociszezon végét.

Wade leült mellé, és kinyújtotta hosszú lábát. Farmernadrág, kopott munkásbakancs és kockás ing volt rajta. Dzseki nem. A King fivérek szívósak, és csak akkor vesznek fel meleg holmit, amikor a hőmérséklet már majdnem nulla fokig süllyedt.

Boston majdnem ugyanolyan régen ismerte Wade-et, mint a férjét. Zeke már a második randijuk után hazavitte őt, hogy bemutassa a családjának. Ott pedig a spagetti és a saláta fölött

bejelentette, hogy ők ketten egy szép nap össze fognak házasodni. Boston elismeréssel adózott Zeke szüleinek, mert a szemük sem rebtent. Feltehetően azt hitték, hogy két ilyen fiatal szerelme nem lesz tartós.

- Azt hiszi, haragszol rá – mondta Wade.
- Nem neki kellene erről beszélgetnie velem?
- Tudod, hogy Zeke utálja a vitákat.
- Te viszont nem?

Wade elvigyorodott.

– Engem túlságosan kedvelsz ahhoz, hogy leordítsd a fejem. És én egyébként is csak ártatlan megfigyelő vagyok.

– Szeretem Zeke-et. Akkor is, ha néha kiabálok vele.

– Tudom. Ezért is vagyok most itt helyette. Nem tudja, hogyan juthatna közel hozzád. Azt mondja, vannak napok, amelyeken mintha ott sem lennél.

Pontos megfigyelés, gondolta Boston. Jól tudta, hogy szíve minden zuga fájdalommal van tele. Annyira, hogy más számára nincs hely benne. És mert a fájdalom már felemészttéssel fenyegette, eltökélte, hogy tudatosan semmit sem fog érezni.

Hiányzott neki a kisbabája a teljes magányban, az érzelmi vákuumban, amelyben a fia mindig mosolygott, boldog volt, és csak karnyújtásnyira feküdt tőle.

Boston játszani kezdett a fölászott föld egyik kis rögével.

– Ez nem a te küzdelmed, Wade.

– Mondd, hogy Zeke hazajöhet! Elegem van abból, hogy a kanapémon kell aludnom.

– A testvérednek el sem kellett volna mennie.

Wade felvonta a szemöldökét. Boston nagyot sóhajtott.

– Nem tehetek róla, hogy ő inkább elfut, mert nem akar küzdeni. Én vállalnám – mondta.

– Igazán? Zeke szerint az a gond, hogy te nem küzdesz. – A férfi szeme sötétebb lett az aggodástól. – Liamöt már elveszítettétek. Ne veszítsétek el egymást is!

Bostonnak sikerült megállnia, hogy ne rezzenjen össze a fia neve hallatán.

– Én nem veszhetek el – mondta, és vigyázott, hogy nyugodt legyen a hangja. Nem akarta, hogy Wade megsejtse az igazságot. – Amíg élek, szeretni fogom Zeke-et. Ami pedig a többit illeti... Elmesélte neked, hogy mit mondott?

Sógora Boston szemébe nézett.

– Abban semmi rossz nincs. Hogy még egy babátok legyen...

Boston összeszedte magát, és megrázta a fejét.

– Hagyd ezt abba! Nincs jogod, hogy ezt mondd! Neked van egy lányod, aki gyönyörű és egészséges. Nem mondhatod meg nekem, hogy mikor álljak készen! – hadarta, és hátrált egy lépést, aztán még egyet.

Wade felemelte a kezét.

– Sajnálom. Igazad van. Ebbe nem szólhatok bele.

Boston nagy levegőket vett. Wade felállt, és átkarolta. Ő a bocsánatkérés néma elfogadásaként engedett a vigasztalásnak. Sógora végül csókot nyomott a homlokára.

– Ne haragudj Zeke-re! Szeret téged. Én is szeretlek, csak persze nem úgy.

Ez már vicc volt. Régóta ismert vicc. És jóleső. Boston lehunyta a szemét, és bólintott.

– Én sem úgy szeretlek téged. Küldd haza a testvéredet! Nincs semmi baj.

– Biztos?

– Ha itt van, jobban tudom kínozni.

– Ezt a lányt már ismerem. – Wade kiengedte Bostont az öleléséből. – Átveszem a Gordon-féle munkát.

– A szomszéd házat? Nem Zeke csinálja?

– Úgy ítéltük meg, hogy ez a projekt számomra testhezállóbb.

Boston felvonta a szemöldökét.

– Persze hogy úgy ítéltétek meg. Nyilván hosszas, alapos mérlegelés után. És a döntéseknek

semmi köze ahhoz, hogy Andi Gordon szép, szingli és formás a feneké.

– A munkám nem könnyű, de megteszem, amit tudok.

– Munkamániás vagy.

– Nem igazán, viszont meg akarom nézni magamnak az új szomszédnőt. – Wade a sógornőjére kacsintott. – Holnap reggelre már jelenésem is van nála. Kívánj sok szerencsét!

– Nem kívánok. Most pedig lódulj, és küldd haza a férjemet!

Wade helyeslően bólintott, aztán visszaindult a teherautójához, Boston pedig visszafordult a palántáihoz.

Zeke haza fog jönni, beszélni fognak egymással, és megy tovább az élet. Zeke valamikor majd beletörődik, hogy ő még nem áll készen a következő lépésre. Hogy a szíve darabokra tört, és talán soha többé nem gyógyul be. A sorscsapásokat az emberek más-más módon heverik ki, és más sebességgel is. Nincs azzal semmi baj, hogy Zeke már túl van rajta. Boston szinte azt kívánta, bárcsak ő is ilyen lenne. De csak szinte, mert amíg nem engedi el, a kisbabája közel lehet hozzá. A fájdalmában Liam mindig vele van. Pontosan ott, ahol lennie kell.

Deanna nem tudta, mennyi ideig volt a parkban. Amikor végül sikerült rábírnia magát, hogy felkeljen a padról, erősebben reszketett, mint addig. Talán a hidegtől, talán valami más volt az oka.

Colin szavai még mindig a fülében csengtek. Akkor sincs igaza! Hogy gondolhat róla ilyeneket? Ő igenis szereti a gyerekeit, és a családjának szenteli az életét. Egyedül senki és semmi. Az övéivel való kapcsolata teszi valakivé, az irántuk érzett szeretete.

Beindította a kocsiját, és lassan hazahajtott. Egy kanyarban a mappák lecsúsztak az anyósülésről, és a papírok szétszóródtak a padlón.

Nagyon biztos voltam magamban, gondolta keserűen. Nagyon felkészült. Tudta, mit fog mondani, mit fog követelni. Most pedig nem tudja, valójában mi siklott félre.

Arca égett a megalázottságtól, a bőre valósággal lángolt. Vajon Colin a lányokkal is beszélt ezekről a dolgokról? Tudják, mi történt? Madisontól kárörömmre számíthat, de a többiek, a fiatalabbak, az ikrek... Ők az ő kisbabái. Szereti őket. Ő az édesanyjuk.

Deanna azonban már nem érezte olyan magabiztosnak magát, mint egy órával ezelőtt. Mintha valaki felforgatta volna a világát. Minden ugyanott volt, ahol lennie kellett, a varrások azonban már nem egyenesen futnak, és a szegélyek nem illeszkednek.

Deanna befordult a sarkon, és felhajtott az utolsó dombra. Feltűnt előtte a három ház, a Három Nővér. Gyönyörűen felújított házuk látványa máskor mindig megnyugtatta, ma azonban nem. Most nem.

Mégsem ülhetett olyan sokáig a parkban, mint gondolta, mert Colin még ott állt a kocsifelhajtón. Mind az öt lány ott volt körülötte, átölelték, és láthatóan gyözködtek. Mindegyikük azt akarta, hogy ő vihesse a bőröndjét.

Deanna lassított, aztán megállt az utcában. Szótlanul figyelte a lányokat, akik sugárzóan néztek az apjukra. Láthatóan nagyon örülnek, hogy láthatják. Deanna hallotta izgatott hangjukat, a nevetésüket, miközben körberajongták Colint.

A jelenet láttán Deanna-t néhány napja még öröm és büszkeség töltötte volna el. Sok férfit nem érdekelnek a gyerekei, de Colin nem olyan. Ő mindig is részt vett a lányai életében. Deanna egyszeriben megértette, hogy a férje mindent előre kitervelt. Hogy mindent el akar venni tőle. Fájdalmat akar okozni neki.

Megvárta, hogy mind bemenjenek a házba, aztán leparkolt a férje kocsija mellé, és ő is bement. A konyhából izgatott hangokat hallott. A lányok Colin figyelméért viaskodtak. Deanna felment a lépcsőn a hálószobába, magára zárta az ajtót, és belülről nekidőlt. Alig kapott levegőt. Nem fogok sírni, mondta magának. Colin nem tudhatja meg, hogy megsebezte.

Végül ellépett az ajtótól, az ágyhoz ment, és levegő után kapkodva megkapaszkodott benne. Colin igazságtalan vádjaitól üvöltöni tudott volna. Mindent feláldozott érte. Tökéletes életet teremtett, de a férje ezt nem becsüli semmire. És igenis jó anya. Valóban az! Honnan veszi Colin

a bátorságot, hogy ítélkezzen felette? Ő minden héten hosszú útra mehet, akkor jön és megy, amikor akar. Neki viszont mindennel törődnie kell, minden kisebb vagy nagyobb válsághelyzetet meg kell oldania. Colin mindig is a hazatérő hős volt a gyerekek szemében. Ő pedig az a szülő, aki figyelmezteti a gyerekeket, hogy mossanak fogat.

A szája íze keserű lett. Két kézzel megkapaszkodott a faragott ágytámlában, és körmeit a fába vájta. Gyűlölet fogta el. Keserősége és dühe mérgező eleggyé állt össze.

Hogy vinné el az ördög Colint! És nemcsak őt, hanem mindegyiküket.